

Edmond J.Lane

Cánh cửa mở

- Thưa ông, cô tôi sắp xuống tới.

Cô gái mười lăm tuổi nói với Falton bằng một giọng dạn dĩ.

Falton cố gắng tìm trong trí nhớ những lời lẽ có thể làm vui lòng cô bé. Riêng ông, ông không tin tưởng chút nào vào loạt viếng thăm một lô người hoàn toàn xa lạ mà ông đang làm đây, trong chương trình trị cái bệnh suy nhược thần kinh của mình.

Khi sắp sửa lui về đồng quê, em gái ông đã bảo:

- Anh vui mình vào không khí đồng ruộng mà không có ai để trò chuyện thì bệnh anh ngày càng nặng thêm. Để em viết mấy cái thư giới thiệu anh với các chị bạn em ở vùng ấy. Em nhớ có nhiều người trong số đó cũng dễ thương lắm!

Falton tự hỏi chẳng biết có nên sắp bà Sake mà ông vừa trình thư giới thiệu vào hạng những người dễ thương kia không.

- Ông có quen biết nhiều người ở đây không? - cô bé hỏi.

- Không quen ai cả. Em gái tôi đã ở đây cách bốn năm nay, tại nhà ông Mục sư, cô ấy viết cho tôi mấy cái thư giới thiệu.

Falton nói câu chót với một giọng hối tiếc rõ rệt như việc đi làm quen

với người khác là một cực hình đối với ông.

Cô gái bảo:

- Như vậy, ông không biết gì về cô tôi?
- Chỉ biết tên và địa chỉ mà thôi.

Falton thú thật. Ông tự hỏi chẳng biết bà Sake là goá phụ hay hiện đang ở với chồng. Trong gian phòng có một cái gì khó tả chỉ rằng có đàn ông sống tại đây.

Cô gái tiếp:

- Một thảm kịch đã xảy ra cho cô tôi cách đây đúng ba năm, nghĩa là sau ngày em ông đi khỏi vùng này.
- Một thảm kịch? - Falton hỏi ngạc nhiên, vì tại đồng quê yên lặng này, thảm kịch gì có thể xảy ra?

Cô cháu gái của bà Sake chỉ cái cửa hông mở ra một sân cỏ.

- Có lẽ ông không hiểu tại sao cái cửa kia lại mở vào một chiều thu lạnh lẽo này phải không?
- Cửa hông ấy có dính dáng đến tấn thảm kịch à?
- Cách đây ba năm, dượng tôi và hai người em trai của ông đã ra khỏi nhà bằng cánh cửa này để đi săn. Họ không bao giờ trở về nữa. Ba người đi qua một cánh đồng lầy để tới đất săn thì rơi vào một vũng sình nào không biết, rồi bị lấp luôn dưới đó. Mưa nhiều quá ở mùa hè trước, cho nên những nơi mà mấy năm trước người ta đi ngang qua không sao, bỗng nhiên mùa hè đó lại sụp dưới chân người. Không ai tìm được thây của ba anh em dượng tôi. Thật là rùng rợn!

Đến đây, giọng của cô bé có vẻ mất tự chủ và run run:

- Cô tôi rất khổ sở, nhưng tin một ngày kia ba anh em dưỡng tôi và cả con chó săn màu đất sẽ trở về, vào nhà bằng cái cửa đó cũng như những bận đi săn khác. Vì vậy mà chiều nào cô tôi cũng mở cửa cho tới tối. Tôi nghiệp cô tôi. Cô thường kể lại cuộc đi săn ấy của ba người. Dưỡng tôi mang chiếc áo mưa trắng trên tay, còn chú út vừa đi vừa hát bài "Beetie, tại sao em nhảy cấn" để ghẹo cô tôi, vì cô tôi ghét bài đó lắm. Ông biết không, những buổi chiều êm đềm như thế này, tôi có cảm tưởng rằng họ sẽ trở về bằng cái cửa này và tôi nổi da gà lên lặn ông ơi!

Cô bé ngừng nói và rùng mình. Bỗng Falton thấy nhẹ nhõm người vì bà Sake vừa bước vào phòng khách, xin lỗi đã để ông chờ khá lâu.

Và có lẽ nhận thấy Falton liếc cái cửa mở, bà bảo:

- Ông đừng thắc mắc vì cái cửa mở vào mùa này. Chồng tôi và các em chồng tôi đi săn sắp về tới bây giờ. Họ phải đi qua một quãng đất bùn, nên mấy tấm thảm của tôi một lát nữa đây thế nào cũng dính bùn be bét. Nhưng đàn ông nào chắc cũng thế, phải không ông?

Rồi bà tiếp tục nói chuyện vui vẻ về sự lý thú, về những con vịt trời mùa đông. Falton rợn người. Ông hết sức đổi đề câu chuyện để khỏi nghe bà Sake nói chuyện đi săn, nhưng bà vẫn không chú ý, thỉnh thoảng, trong lúc nói chuyện, bà liếc nhìn ra cánh cửa mở.

Falton cho rằng mình xui xẻo lắm nên đến nhằm ngày có lẽ là ngày kỷ niệm cuộc đi săn không trở về của chồng bà.

Ông bảo:

- Các bác sỹ đều đồng ý bảo tôi phải tĩnh dưỡng hoàn toàn, tránh sự xúc động tinh thần và môn thể thao dùng nhiều sức lực.

Ông tin rằng những người lạ và những người quen biết rất quan tâm đến bệnh trạng của mình, nên tiếp:

- Về sự ăn uống thì các bác sỹ lại không đồng ý kiến với nhau xem phải bắt tôi kiêng cử những gì.

- Thế à? - Bà Sake hờ hững hỏi qua một cái ngáp vặt mà bà cố chế ngự. Bỗng nhiên mắt bà sáng lên, tươi tỉnh ngay:

- Họ về kìa! Bùn sinh tận đầu và đúng giờ uống trà dữ a!

Falton lạnh xương sống quay sang nhìn cô bé một cách thông cảm. Cô bé đang nhìn ra cái cửa mở, vẻ mặt đầy hốt hoảng. Falton cũng nhìn theo mắt cô gái.

Ba bóng người đang qua sân cỏ trong hoàng hôn và đến gần cánh cửa mở. Cả ba đều mang súng. Một trong ba người có mang áo mưa trắng trên vai, con chó săn màu đất mội theo sau chân họ. Họ tiến lặng lẽ vào nhà, và một giọng trẻ trung cất lên trong ánh sáng lơ mờ:

- "Beetie, tại sao em nhảy cẫ?"

Falton vội vàng lấy "can", cầm mũ, như cái máy, xô cửa bước ra, hấp tấp theo lối trái sỏi, cầm đầu vượt qua cửa hàng rào. Một ông già đi xe đạp ngang qua, Falton phải sấn bừa vào hàng rào để khỏi đụng ông ta.

Người mang áo mưa trắng bảo to:

- Tụi anh mình mẩy đầy bùn, nhưng đã khô rồi, không làm dơ thảm đâu. Người nào lại cầm đầu phóng đi khi thấy tụi anh về vậy?

- Cái ông Falton lạ lòng ấy chẳng biết nữa. Ông ta đang nói chuyện với em về bệnh trạng của ông ta, rồi lại rút lui không từ giã gì cả khi

thấy anh và hai chú về tới. Bộ dạng ông ta như là kẻ cắp gặp ma vậy! - Bà Sake trả lời chồng.

Cô bé xen vào, bình thản:

- Chắc sợ ông ấy sợ chó. Ông có nói với con ông ấy sợ chó lắm. Có lần chó rượt ông vào tận gò mả trên sông, cả một đàn chó của bọn đình ấn Độ, làm ông phải nằm một đêm dưới một cái huyệt mới đào, còn đàn chó thì sùi bọt mép gầm gừ trên bờ huyệt. Có lẽ vì vậy mà thấy chó, ông sợ ngay!

Cả vùng này đều biết rằng cô cháu bà Sake có óc tưởng tượng rất phong phú và có tài ứng khẩu chuyện này chuyện nọ lạ lùng như thật.

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003